

TV3 estrena avui la sèrie documental que ofereix un retrat de la joventut actual

'Efecte mirall' mostra com viuen i què pensen 12 nois i noies de 20 anys

Els protagonistes són els autors de les imatges que s'emeten

Mar Ferrando
BARCELONA

TV3 estrena aquesta nit *Efecte mirall*, una sèrie documental dirigida per Carles Porta i Francesc Pou en què s'ofereix un retrat de la joventut actual a través de dotze nois i noies de 20 anys, que durant tres setmanes s'han filmat a ells mateixos i a tot allò que els envolten.

L'origen de la producció del departament de Nous Formats de TV3 és el reportatge *Fugint del futur*, que 30 minuts va emetre l'any 2001, en què dues noies de 18 anys del barri del Clot de Barcelona van registrar la seva vida. Des de llavors, la idea de fer una sèrie documental potenciant l'ús de les minicàmeres per oferir un retrat dels joves actuals, en què primés l'autenticitat, l'espontaneïtat i la proximitat entre protagonistes i espectadors, ha estat una lluita constant dels seus autors que, quatre anys després, s'ha fet realitat.

Per escollir els personatges, l'equip del programa va comptar amb l'assessorament

El Carlos i el seu 'pepino', protagonistes de l'"Efecte mirall"

de dos psicopedagogs, que els van orientar sobre el perfil que havien de buscar per poder fer un retrat ampli i representatiu dels joves d'avui. Després d'una sèrie d'entrevistes, es van escollir sis nois i sis noies.

Capítols temàtics

Amb una llista orientativa prèvia sobre les qüestions que l'equip del programa volia

que tractessin, els nois i noies van enregistrar durant tres setmanes la seva pròpia vida -amb una mitjana de 150 hores cadascun-, que des d'avui mostraran als espectadors de TV3. De totes les imatges recollides, Porta i Pou han extret aquelles més interessants, que han quedat agrupades amb dotze capítols temàtics de vint minuts i "un últim capítol sorpresa", segons TV3.

Aquesta edició inaugural està dedicada al cotxe, en què es pot veure des de la Jasmina, de Manresa, que s'enfronta al seu tercer examen de conduir, al Carlos, de Sant Vicenç dels Horts, que només viu i treballa pel seu "pepino", o l'Ana, de Jaén però resident a Lloret de Mar, que només pensa a caminar després que un accident de cotxe la deixés postrada en una cadira de rodes. La resta de protagonistes són l'Ivana i l'Alberto (Barcelona), l'Enric (Vilanova i la Geltrú), la Montse (l'hospitalet de Llobregat), la Núria (Lleida), el Sally (Girona), el Dani (Arbeca), l'Eduard (Tarragona) i l'Emma (Montcada i Reixac).

Sense condicionants

Per Carles Porta, *Efecte mirall*, a diferència d'altres produccions del departament de Nous Formats com ara *Mares*, és "una manera més natural d'apropar-se a la realitat" d'un col·lectiu, sense condicionants. Així, els personatges parlen a la càmera com si fos un amic, cosa que permet a l'espectador una inusual proximitat amb les emocions, les reflexions i les gamberrades que protagonitzen.

'Enderrock' amplia continguts per captar un públic jove més ampli

La revista musical lliura aquesta nit els seus premis 2005, que encapçalen Antònia Font, Lax'n'Busto i Miquel Gil

Vicenç Relats
BARCELONA

La revista de rock en català *enderrock* ha encetat una nova etapa en l'edició d'aquest mes, la 114, marcada per un canvi de disseny i un augment de planes i continguts que tenen com a objectiu "ampliar el prisma temàtic a tot el que envolta la gent jove, tenint sempre la música com a banda sonora".

Així ho explica el seu director editorial, Lluís Gendrau, que afirma que aquest "reenfocament" de la revista, nascuda fa 12 anys (i que l'any passat va rebre el Premi Nacional de Cultura), "respon a l'adaptació a les noves exigències del mercat". L'atenció a la música rock que es crea, produeix i consumeix als Països Catalans continua sent el seu centre, però s'obre també a altres àmbits i tendències culturals i lúdiques que hi estan vinculades com ara el cinema, el teatre, la literatura o les noves tecnologies.

La revista tindrà una atenció especial a "personatges que hagin destacat en el seu àmbit i siguin referents per als joves" i incorpora seccions noves com la *Guia EDR* (de llibres, cinema, DVD, Internet, sales de concerts, rutes per sortir, moda, disseny, sexe, etc.) i reportatges socials vinculats amb la música.

El primer número de la nova etapa reflecteix el nou rumb de la publicació posant per primer cop en portada a un actor -Joel Joan- i no pas a un músic, mentre que també entrevista el capità de la selecció nacional d'hoquei patins, Ivan Tubau; la presentadora de TV3 Sara Loscos i la poetessa Dolors Miquel. A més, el número d'abril inclou un DVD amb els millors vídeos clips del rock català del 2004.

Premis per Catalunya Cultura

Amb una difusió consolidada entorn dels 8.000 exemplars *enderrock* pretén saltar ara fins els 12.000 exemplars, adreçant-se "a un públic d'entre 15 i 30 anys i a la gent que se sent

jove", segons Gendrau.

La nova etapa es presenta en societat aquesta nit en una festa a la sala Bikini de Barcelona,

on es lliuraran els premis *enderrock 2005* als millors discos i artistes i on actuaran alguns dels premiats. La gala es transmet per Catalunya Cultura.

Els treballs del 2004 més votats per la crítica han estat Antònia Font -millor disc de pop-rock per *Taxi-*; Miquel Gil -millor disc de folk-noves músiques per *Katá-*; Xavier Baró -millor disc de cançó d'autor per *Cançons del temps de destrals-* i Pastora -millor disc català en altres llengües per *Pastora*.

Els premiats per votació popular han estat, en la categoria de pop-rock, Lax'n'Busto -millor grup i millor directe-, Els Pets -millor disc per *Agost-*, i Gerard Quintana -millor cançó per *Caic*.

En cançó d'autor, els guardonats són Cris Juanico -millor artista, millor directe i millor disc per *Memòria-* i Relk -millor cançó per *Terra endins-*. En folk, el públic ha premiat Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries -millor artista i cançó per *Pregunteu-li a l'olivera-*, i Mesclat -millor disc per *Manilla*, entre altres.

LA MIRADA

Miracles

JOAN THARRATS
joantharrats@hotmail.com

Es busquen miracles per poder aconseguir que el papa Joan Pau II arribi a sant. N'han sortit de tota mena, des de cordes vocals fetes caldo i regenerades pel mateix Papa fins a la possibilitat, a tenir en compte, que el fet sorprenent que Ronaldo hagi decidit dir-li Joan Pau al seu fill es consideri el principal miracle de Wojtyla després que rebés el jugador i no sabés qui era (si li haguesin dit que era torero o primer pandereta de la tuna de Derecho de la Complutense, també s'ho hauria empassat).

El miracle és l'últim recurs per intentar que les coses funcionin com haurien de fer-ho, per acabar amb Murphy. No és fàcil, perquè mai saps quan apareixerà: és com trobar bolets. Vas a Lurdes o a Fàtima i no hi ha horari de miracles com quan a les esglésies anuncien els de les misses. El miracle ha de sorgir i l'únic combustible possible és la fe.

A la tele també hi ha invocacions perquè es produixin. El cas més notori és el de la sèrie *Un paso adelante*, que veu la seva transformació en *Un paso atrás*, fet que provoca desesperadament la necessitat del miracle pertinent, perquè *Aída* pot amb ella. A l'episodi de diumenge van optar per l'estratègia d'explicar una història a base de suma de conflictes. Va faltar poc perquè s'arribés a confondre amb aquella sèrie que provocava histèria congènita anomenada *N'hi ha que neixen estrellats*. Als protagonistes de l'escola de ball els passava de tot: talls al peu, claus del cotxe trencades, disposar només de menjar per a gos, un boig que es creia guàrdia civil, uns papers importants oblidats... un no parar de despropòsits. L'intent de crear girs constantment es va intuir com un salvavides de quota de pantalla, com un derivar cap la comicitat per lluitar contra el monstre *Aída*. Però és una estratègia en què, utilitzada com a esquetx, Monty Python són uns genis. En una trama, patina.

Esperant el miracle, els de l'escola de dansa van perdre la identitat des que van deixar la seva ubicació abans de passar als diumenges.